

et Hans, kedda temma auustas ja armastas jo enne sedda, nenda olli teinud; ommeti läks weel temma ennese jure kutama, kui kauaks tedda olli wõtnud, ja kas ehk annaks jälle ärra. Hans ja Ewa wastasid ühtlasi: „Ei meie anna tedda ärra! Heile olleme „mollemad kirkikus Jummalale tootanud tedda meile „lapses wõtta, ja nüüd on ta meie laps.“ Ja weike Trino hakkas Ewa ümber põlwede, et ei tahtnud lahkuda.

Õppetaja ütles siis: Ma nään küll, et minna ei sa tedda teie käest ärrawõtta; peäle sedda sate teie ka parreminne tedda õigeks tõteggiaks ja waggaks inimeseseks kaswatama, kui minna jouaksin omma ammeti tö kõrwas; agga minna lubban temma toiduseks teile igga aasta tündri ruffit maksta, kunnitemma tuggevamaks saab. Moisa wannemad lubbasid teisel päwal tallitaja läbbi kaks tündrit ruffit aastas anda, kunnit Trino asjaliseseks kasnud.

Hans ja Ewa wastasid: „Meie olleme tedda omma lapses wõtnud, ja lodame isse omma lapsi ja „siis ka tedda Jummalale abbiga toita ja kaswatada; „mu käest meie ei olle seks abbi kõrwa noudnud, „egga tabha koggoni sedda wastowõtta, et meie too- „taminne ei lähhe tähjak.“

Õppetaja panni nende suurt Jummalale kartust immeks, tännas neid, jättis neid Jummalaga ja läks kolo. Pärast andsid õppetaja ja moisa wannem, kes

isse ka ei tahtnud omma lubbamisest taggasi wõtta, igga aasta lubbatud wilja hinda Trino nimme peäle jooksema, et temmale pididi kätte antama, kui kord peaks mehele sama.

Weike Trino olli küll wäeti ja alles rummal, agga siiski jo kange waltetama, ussin soimama ja wanduma, ja karmwal wastopannema. Kui Hans ja Ewa sedda tundsid ärra, siis ütlesid: Innimenne õppib pea kurja, ja ruttaminne kui heat. Rummalad rahwas polle omma lasthega pole juhhatanud, waid on isse kurja temmale näitnud. Agga enne kui temma nüüd teisi rikkub ärra, parrandagem tedda hõlega. Hans toi hea witsa tupp ja ütles teiste laste kuuldes: Kule, Trino! kui sa weel kord waltetad, soimad, wannud, ehk kässo wasto panned, siis on sul siin wastus walmis! Trino watis woeruti ümberringi ja tunniastas sellega, et temmal olli kangus süddames. Selsammal õhtul jo hakkas Trino jälle soimama ja waltetas Ewa wasto, kes tedda sepärast nomis. Hans toujis ülles, ei lausund sanna, wõttis witsa kätte ja andis lapsele monne kibbeda hopi, agga keif tasfase melega. Trino kippus esite naerma, nenda kui ommas kanguseses olli õppind teggema, kui enne sure wihhaga temmale witsa anti; agga nüüd watis Hanso filmi, kust polnud wihha tunda ühtegi, ja teised lapsed jooksid keif hirmoga Ewa jure; — ja Trino pallus nuttes andeks. — Kui Trino pärast